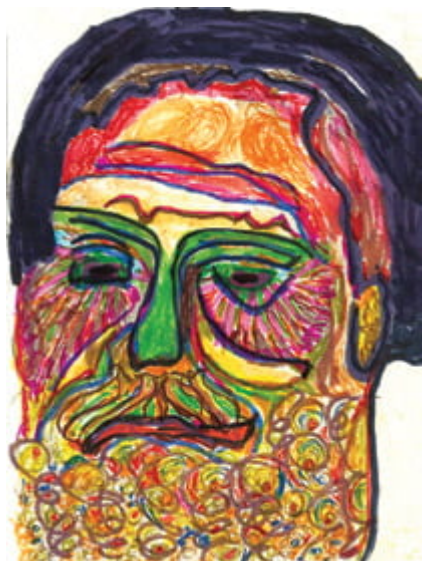


## GNOMUL CARPATIN (I)



Ce să fie această expresie ca denumire, menționată ori dezvoltată în diverse publicații? Este o creatură mitică, subterană, apropiată de elementele ancestrale ale pământului. Se spune că ar fi un spirit despre care se crede că locuiește în interiorul pământului, păzind bogățiile lui ascunse. Ca nume, ar proveni din zona franceză, gnomè. Că el, produs al pământului, atingerea razelor de soare îl transformă, atunci când anumite condiții converg consensual, în stare de stană de piatră e o concluzie a celor care nu cred în această magnifică dăinuire pământescă. Alteori, se transportă spre alte zări de nepătruns ochiului uman sub alte forme care nu pot fi observate imediat, dar care veghează.

În sens literal cuvântul a fost fabricat de Paracelsus în anul 1541. Acest nume a fost dat unor pitici diformi, supranaturali, care după părerea cabaliștilor locuiesc în pământ, unde păzesc comori. Femeile lor se numesc gnomide.

Gnomii carpatini pot fi întâlniți de cei care cutreieră Carpații; îndeosebi îi observă cutezătorii munților; aceia care, cu un rucsac în spate și puține merinde, admiră din plin frumusețile naturii, trăiesc cu și prin ea. Pe unul l-am întâlnit și eu; fără a interacționa (la început), pentru bunul motiv că ei, gnomii, aparțin unei lumi continue și unitare, că sunt legați de pământ, de planeta noastră, față de alții care au evadat spre alte lumi.

Că noțiunea de gnom nu este într-un anume sens considerată a fi autohtonă și că pentru început, spre a trezi interesul cititorului, oarecum am împrumutat-o poate fi scuzabil.

Pentru acest teritoriu, în limitele granițelor noastre extinse, și nu numai, apreciez că acest personaj este eternul PELAGEU - un fel de pelasg, apropiat ori izvorât din Geea și scoborât din zeii DACI. El, acest PELAGEU, este pogorât din munte pentru că ancestral a fost legat de Marea Sarmatică.

E indiscutabil că această problemă a fost trecută într-un fel de derizoriu printr-o „incantație” media consistentă cum ar fi „noi trăim în interiorul unei sfere artificiale” sau „cel mai mare secret al sistemului nostru solar”, Luna, a fost un asteroid, transformat într-o navă spațială extraterestră acum 14.000 de ani, sau că dacii au ajuns primii pe lună, Iisus marele inițiat din Dacia, urmașii lui Noe, pelasgii din Retezat etc.

Putem construi oricâte module pentru perioade asupra cărora nu avem decât izvoare istorice indirecte ori colaterale.

colaterale.

Dar o întâlnire cu un omuleț, dăinuitor peste milenii, nu poate fi decât o sursă uluitoare de informații pe care deocamdată nu le avem, dar care, pentru unii dintre noi, stătători pe acest pământ străvechi, punctiform, ni le prezervăm, considerăm că ne aparțin și ne sunt la îndemână.

Într-o dimineață târzie, spre prânz, eram pe un versant al muntelui Rarău, iar la o oarecare distanță, pe un meterez, cred că era un fel de om; am avut impresia că surâdea. Nu avea mai mult de 1,60 m înălțime, se afla la circa 20-25 m distanță de mine. Ca îmbrăcăminte avea un fel de „geacă” din lână, pantaloni (ițari) tot din lână, opinci în picioare și o cușmă de oaie pe cap. Avea o barbă colilie, iar mâinile neverosimil de mari. Ochii lui erau ceva ce nu poate fi explicat. O combinație între ochi de sticlă și o flacără care îți pătrunde până în străfundul sufletului și te hipnotizează, te transformă numai din privire, în sclavul său, în sclavul său mental și mnemonic. „Discuția” a fost destul de scurtă, apreciez acum, fără grai, numai telepatic, dar, derulând, episoadele a fost întinsă pe milenii. „Ce trebuie să știi este faptul că civilizațiile terestre parcurg cicluri de 10.000 de ani (ai voștri), și la sfârșitul acestei perioade se parcurge traiectoria de la să spunem, „sălbatici”, „primitivi” până la stadiul de a interacționa la nivel galactic”. Așa a debutat „discuția”.

Dar Atlantida (Insula lui Atlas), fiind pomenită tangențial de către Platon, Timaios ori Critias? Versiunea pe care v-ați însușit-o este o localizare a ei între Gibraltar și Grecia de atunci. Vechii descriptori, cei de mai sus, nefiind contemporani cu această civilizație, au preluat informații orale; oricum, toate vagi.

Cel mai aproape de adevăr (și el însă foarte departe), Teopompus din Chios, descrie ca fiind un ținut în ocean (Marea Mediterană n.a.) numit Meropis. Regele Midas al Frigiei arată că acești atlanți aveau talia dublă față de cea a oamenilor obișnuiți. Locuiau în cetăți uriașe, aveau armate de milioane de luptători, putând ocupa orice teritoriu.

Mai târziu, Francis Bacon descrie o societate utopică pe care o fixează în America. Între atâtea ipoteze, eu pot să-ți clarific simplu această poveste. Atlantida se întindea din nordul Africii actuale, Spania, Orientul Mijlociu, Anglia, până spre țările nordice. Peste tot au lăsat urme, dar actuala civilizație le ignoră.

Atlanții, cum le spuneți voi, erau de două categorii, cei corpolenți, vânjoși, luptători, care făceau parte din „masa muncitoare”, care depășeau adesea 2,5 m înălțime, putând ridica ușor 5-600 kg, și cei de talie în accepțiunea noastră normală, până la 1,75 m.

Unde era reala diferență? Primii puteau căra greutatea uriașe, dar nu puteau construi, cei uriași erau de fapt supușii celor „mici”. Cei din urmă, cu ajutorul minții, adunându-se în grupuri coagulative, puteau muta din loc greutatea imense. Așa au luat ființă primele piramide (cele vechi). Zidul uriaș de apărare din Oceanul Atlantic, construcțiile din Bucegi, Stonehenge. Ultimul are 30 de blocuri imense de piatră (multiplu de 6). A fost construit cu 3.000 ani î.Ch. (de fapt, cu mult mai mult) data fiind departe de adevăr. Nu este nici opera druizilor, cum nici cele menționate mai sus, nu au ca date de referință cele câteva mii de ani î.Ch.

În realitate, atlanții reprezintă o secvență temporală terestră în care o societate, amplu răspândită pe cel puțin trei actuale continente, și-a dezvoltat capacitățile tehnologice, într-o confruntare de tip binom uriași forță brută și „pitici” ca forță psiho-mentală. Au reușit să lase urme, uriașii au „dispărut” sub pământ, „piticii” au evoluat în spațiul intergalactic.

Sunt secvențe care nu se circumscriu acestui interval?

Desigur. A avut loc o întrepătrundere în dezvoltarea acestei evoluții. Cu 7.000 de ani înaintea construirii primei piramide mai acătării sub inginerirea unor „arhitecți” veniți din spațiu, din constelația Alpha - Centauri, din binomul 61 Cygni cum îi spuneți voi. Noi am fost constrânși, acum 5.000 de ani ante Christos și perioada după, să împingem civilizația de pe acest teritoriu pe care ne aflam mai întâi spre zona Indiei actuale, apoi spre civilizația minoică ce abia începuse și, în fine, ceva mai târziu către Imperiile din zona Persiei de azi. Și de ce atâta tevdatură?

Pentru că oamenii așa cum îi percepem noi trebuie să se afle într-o continuă lucrare, atât cei de demult cât și cei actuali nu trebuie să aibă stare, să nu aibe o păguboasă liniște ori nelucrare. Pacea este un ideal pe care îl visați, dar nu va fi realizat niciodată de către voi, pentru că frământarea umană trebuie să fie asemănătoare cu frământarea mărilor și oceanelor. Voi înșivă ați ajuns la concluzia că „Somnul rațiunii naște monștri”, enunțat de către unul dintre filozofii voștri, Francesco Goya. Și acest concept deja produce în prezent efecte. Crizele economice provocate tot de voi, multe comunități intră în colapsuri care nu mai pot fi gestionate, o lume întregă fierbe în cazanele, nu ale

iadului vostru, ci ale neînțelegerilor, iar războiul izvorât din pacea pe care o proclamați este la tot pasul.

Cum a fost posibil acest lucru, fără a fi acuzat de oarecari derapaje mintale?

Mi-a explicat că el și mulți ca el apar periodic, în Retezat, în Bucegi, Parâng și în alte zone ale țării, ca să vadă ce se mai întâmplă pe la „noi”.

Ei spun că păzesc un imens teritoriu care nu va fi nicând distrus, chiar dacă în acest areal au loc cutremure ori războaie devastatoare. Asemeni lor se află alții și pe alte meleaguri bântuite de cutremure, precum Japonia, America de Sud, și apropierea de aceste zone telurice nu trebuie să ne sperie, ci să ne adune, că în aceste zone a fost, este și va fi o civilizație continuă și dezvoltată. Îl întrerup - dar California?

Aici, băiete, e o altă problemă; nu face parte din interesul nostru. Detaliază-mi! În cel mult o sută de ani nu va mai exista; aceasta va deveni o insulă a Pacificului.

Bine, asta se cam știe, dar cu restul lumii? Omule viu, asta deocamdată nu trebuie să știi concret, pentru că îți va dispărea interesul pentru viitor. Oricum, o altă evoluție conflictuală în prezent se „coace” pe continentul European. Poate fi un război scurt, dar deosebit de distrugător.

Dar Japonia, de ce este „tocată” continuu de fel de fel de nenorociri? Cutremure, distrugerii de tot felul. Cu ce au greșit acei oameni ce locuiesc acolo? Oamenii nu, dar ei mai demult s-au desprins din marele Imperiu de la Apus (al Chinei). Au considerat că se pot dezvolta independent. Au reușit, devenind un fel de tigrișor asiatic. Marele tigru însă, din care și ei proveneau, se va dezvolta teribil pentru cel puțin cinci sute de ani și va domina întreaga lume. Chiar întreaga lume? Da, așa le este hărăzit și nu vor avea pace până nu îl vor și realiza. Asta e, istoria se scurge ineluctabil.

Bine, hai să o luăm cu ale noastre.

Aici lucrurile sunt foarte simple. Motivul e că s-a păstrat structura de demult a acestui areal. Hai să-ți arăt.

Înainte de a te iniția în alte sfere pe care un om de rând, chiar cu un nivel superior de cultură nu le poate pricepe, vreau să te întreb, dacă te poți desprinde de prezent, dacă ai curajul să lași totul deoparte. Pentru ce? Pentru cunoaștere, pentru a accede la un alt nivel, inaccesibil chiar pentru un inițiat. Și pentru ce? E aici chiar e o întrebare crucială. Poți rămâne ignorant și să trăiești în cuibul tău, cu aceiași ignoranți, mulțumiți de viața lor, fără a-și face probleme pentru ziua de mâine, fără a avea nici un fel de proiecție pentru viitor.

Contează clipa, momentul; acum trăiesc și nu mă interesează nimic. Cel care îmi „oferă” o viață veșnică indiferent de religie, este bine că o face, sunt mulțumit de această proiecție, dar în afara faptului că sunt un desăvârșit supus, altceva nu am ce face, nu pot influența, și nici nu vreau în nici un fel să cunosc „paradisul” vieții mele. Există un „Diriguitor” care mă va ajuta în toate cele, sunt convins de această soluție și nici nu-i caut variante.

Bine, așa percepeți voi actuala configurație a vieții, dar hai să te conduc într-o altă dimensiune, în care poți să participi ca pământean.

Apelativul meu rămâne în continuare „PELAGEU”, dar pentru tine, că vrei să extinzi această noțiune, înclin să fiu de acord, ca să mă consideri un gnom. M-ai catalogat încă de la început că eu sunt un gnom și că de fapt aș aparține altor ținuturi. Greșești. „Gnom” reprezintă de fapt o prescurtare a unor noțiuni primare. Gn - provine de la „Gnosis” (în grecește - cunoaștere, ca un termen cuprinzător asupra tuturor lucrurilor pământului) și „OM” - tot din grecește (nu din sanscrita sama) homo ca formă unanim acceptată la romani de homo sapiens. Gnom ar fi un fel de cunoscător universal, ca formulă prescurtată. Cum ar fi cel care cugetă asupra sensului vieții și asupra lucrurilor de pe pământ, și nu numai.

*(continuare în numărul viitor)*

**FLORIAN LAURENȚIU STOICA**